

ראש חודש אלול

--" ובבא אלול אלינו

ריח סחיו עלה

והתחלנו את שירנו

מן ההתחלה"

(נעמי שמר)

ריח סחיו? האמנם? קשה להרגיש בקרני שמש הקיץ הלוהטת סימן
כלשהו של סוף העונה. ואף על פי כן. באדמה החרוכה עולה ומתנוסס
פה ושם שרביט לבן של חצב, סמל הטבע המתחדש.

כבר חכמינו קבעו מנהג כי בחודש אלול יש לתקוע בשופר כל יום
חול בשעת תפילת שחרית. אין ספק, חגי תשרי בשער.

- 11/8 - מיכל אנגלסברג
- זאב דיויס
- שילה בן-יהודה
- שרון בן-יהודה
- 12/8 - קולין פרימוסט
- נתן קופ
- חמר ווינסרוב
- 13/8 - אילנה כהן
- גילה עמית
- גב' דיויס
- 14/8 - אמיר נמינוב
- 16/8 - רקפת הדר
- יסמין קולט
- 17/8 - אסתר רוז

ימי נשואין

- 14/8 - חנה ואסף מסר
- 17/8 - צביה ויוסי כץ
- 17/8 - אביבה ובני גולדברג

נדליק נר לזכרו של	
היימן אנגלסברג	
13/8	

המשך: משוט במשקים

ליד לוח המודעות הוצבה תיבה לשאלות, תלונות, הצעות וכו'. כל חבר הרוצה, בצורה אנונימית או שמית להעיר ולשאול או להציע לבעלי התפקידים - למזכירות ולועדות השונות, מוזמן להעזר בתיבה.

(מנרה)

* כל תנוקות גליק באו על מקומם בשלום, עם חזרת המשפחה מאנגליה. גם משפחת כהן חזרו שזופים - השד יודע ממה? הם עברו את ארופה ב"קמפינג", ועוררו התפעלות כל יום בהקימם את אהלי הסיירים שלהם. "בכל זאת אנחנו לא נראים כל כך צעירים", אומר מיכאל. כולם אומרים: "טוב להיות בבית" וכנראה לא רק בגלל מזג האוויר.

* רינה כ. כבר עובדת עם גרשי ותחליף אותה בקרוב כמזכירה.

* זוכרים את להקת קן קמבל, שהופיעו אצלנו, והשאירו אצל רוב החברים טעם לא טוב בפה? כנראה השאירו עוד משהו - שתי הנמיות "הפראיות", שהן אחרי הכל מאולפות להפליא, ומטיילות באופן חופשי בחדרם של ג'ורג' ורות נ.

ועוד על בעלי חיים.
השבוע יש לי אורחת, ולה מכרים עולים חדשים בבאר-שבע. מספרת אותה אורחת: "פגשתי פה היום את המכרים שלי. הם הביאו איתם כלב מאנגליה, אבל בדירה הקטנה שלהם בבאר-שבע אין מקום לכלב. לא ידוע מה לעשות, אבל משהו מכס פה הסכים לקבל את הכלב. באמת נחמד!" החסרים כלבים אנו? (ראו כתבה מקב" דליה)

תרבות הדבור

השימוש בזמן הווה וזמן עתיד

בעברית אין לומר:

אני הולך מחר לבריכה.
אני נוסע לתל-אביב בשבוע הבא.
כשאתה מתכוון לפעולה בעתיד, יש להשתמש אך ורק בזמן עתיד.

אני אֵלך מחר לבריכה
אני אֵסע לתל-אביב בשבוע הבא

הרגשנו שקיים פער בין בן שהתקבל לחברות לבין זה שעדיין בגדר מועמד. לרוב מחבטא פער זה בסידורים חומריים שונים, ולעיתים בהתיחסות חברים בעלי תפקידים שונים. חברים אלה, אולי בהיותם נבוכים איך לנהוג כלפי הבן באגנין מסויים פולטים את המילים: "אבל אתה לא חבר", ולפעמים אף במפגיע. דבר זה מהווה לחץ על בנים לבקש להתקבל לחברות, על אף שמבחינה נפשית או מבחינה תוכניות אישיות שונות, בעצם אינם מוכנים לכך. במקרה כזה, מתבקשת החברות באופן מסולף ואינה מבטאת את רצון הבן או הבת להיות שותף שווה ומלא בקיבוץ.

מהבחינה הסכנית של שיטת הוותק מסבכת את העניין העובדה שמקום חבר ברשימת הוותק נקבע מתאריך התקבלותו למועמדות ואצל הבנים דבר זה הוא אוטומטי מיום שמלאו לו שמונה עשרה שנה. כך יוצא שלא משנה לשני בנים באותו גיל אם התקבלו לפני יציאתם לצבא או לאחר מכן.

אי לכך, סבורה וועדת בנים שאין לקבל את החברות של בן או בת כקריטריון בלעדי או ראשי באופן עיוור. למשל, בציון חדרו של חייל משתחרר יש לקבוע רמה אחידה, בין אם התקבל לחברות או לא.

בחלוקת חדרים יש לפי דעתנו גורם אחר לקביעת עדיפויות והוא נוכחות או העדרות מהבית למשך פרק זמן מסויים. איננו רואים כנכון, שכן, שהוא חי ועובד יום יום בבית, אך טרם החליט על חברות, לא יקבל חדר, ואחר, אשר איננו בבית, ואף בעיסוקים לגיטימיים ומאושרים, יקדים אותו בעדיפות, רק משום שכבר התקבל לחברות.

בסיכום, אנו מבקשים למנוע אפשרות של סיבה אחרת לבקשת חברות, פרט לדיון להיות חבר קיבוץ בכל הכנות. זאת בהתחשב בעובדה שהתקבלותו של בן לחברות מובטחת כמעט לגמרי, וזכויות הבנים משתוות בלאו-הכי עם התקבלם לחברות, ולכן אין טעם בקביעת חייץ כזה בין הבנים.

אנו מבקשים מכל המוסדות לנהוג בהתאם ונהיה מוכנים לעזור בכירור ובבוררות בכל מקרה ומקרה.

סומי

משוט במשקים

...ואף פעם לא החלטנו שכלבים צריכים לאכול כבד מסוגן, שניצל, נקניקיות וכו' בכמויות המצריכות הזמנת בשר מוגדלת ב- 40-50 מנות ועולה למשק כ- 10.000 ל"י בשנה. סכום זה אינו מופרז, אולי אפילו אינו משקף את המציאות, כי הוא מבוסס על הוצאה יומית של כ- 30 ל"י או כ- 40 מנות בשר במחיר ממוצע של 0.75 ל"י למנה. ראיתי שבעלי כלבים לוקחים יותר מ- 2 מנות בשר לכלבם אפילו בימים שאוכלים עופות ואפשר לאסוף עצמות לימים רבים. ראיתם חברים יוצאים מחדר האוכל עם קערה מלאת-בשר, ובאותם הימים אחרוני החברים לא קבלו מנה בשר. בהוצאה של 10.000 ל"י יכולנו לספק צרכיהם של הרבה בעלי תחביבים אחרים, אבל משום מה רק תחביב זה זוכה למימון בלי החלטה מפורשת.

(דליה)

ושוב - ציבוריות (כל-בו-ניקים)

מתי סוף סוף תרד השאלה מעל סדר היום? חברים רבים לא הצליחו עדיין להתרגל לרעיון שעליהם לצבור את השאריות בפאתי המגש או על צלחת נוספת. כמו כן מביעים רבים את סלידתם מפנינת האשפה שאינה סובלת מעודף נוי. הגשנו את השאלתה לשוריקה וזאת תשובתה: איננו מתכוונים לחדש את הופעת הציבוריות. מי שהדבר נחוץ לו יקח כלי נוסף. גם לא נתנגד אם חברים יטלו להם ציבוריות מהמטבח.

(שמיר)

הישראלים

בקיץ, כשחבר הקיבוץ הממוצע מרים את ראשו מן התלם ויוצא את ביתו - מי לחו"ל ומי להשתלמות, מי לבילוי על חוף הים ומי לביקור קרובים בעיר - מתחילה להצטייר חמונה בלתי מוזמנת, מין סקר מאולתר על מנהגיהם של חושבי חבל ארץ זו. כל יחשבו חלילה שהחמונה היא להסתכל בזלזול או בעדשה מעוותת על אחינו העירוניים מצריחיו של מגדל השן - אנו לוקים באותם מחדלים וניחנים באותן מעלות שהם קנינו של כל ישראלי: ההבדל הוא רק של דרגה.

הישראלים הם עם רועש - בכל מקום ובלי התחשבות בזולת.

"באנגליה הכל כה שקט ומסודר"

"נהג, פתח את הרדיו! מזה כאן? רק הוא ראוי לשמוע את זה"

הישראלים הם עם שהשמיט מן המילון "אדיבות"

"באיטליה עלו לאניה בסדר מופתי - וחיכו זה לזה. אך רק התקרבו לחיפה והתחילו לדחוק ולדחוף ולגנוב מקומות בחור והקללות עפו מכל צד".

העם הישראלי מסנף את נופי ארצו ונופי כל ארץ.

"זה שנים רבות שאני הולך בעקבות יוסקה הילברשטיין: מצאתי את חתימתו במצדה, במוצב המצרי הישן ברם-נסרני, על שלחן מסעדה באיטליה ובבית שימוש בבית הנבחרים הבריטי".

חיילי צה"ל הם בין האמיצים בעולם אבל...

"שכבנו על חוץ הים וחיילים באו בסנדר והפריעו. כשלא שמנו לב ירדו כמה וניסו להוכיח את גבריותם בזה שצבטו בישבנינו".

בקבוק ריק הוא אתגר לכל חייל - הוא זורק אותו דרך חלון האוטובוס בו הוא נוסע.

כיוון שמיד יאשימו אותי בשנאה עצמית ושאני מבין עד כמה משפיע חוס הקיץ ושעמום השרות במדים, אציין שאני מכיר היטב את מעלות העם הזה - חמימות לבו, גבורתו במשבר, כנותו בהכנסת אורחים, אבל החינוך שנחננו לבינו נותן את פירותיו. אין הבדל בין-עדתי. - צא וראה את ארצך שסגנונה אינו ים-תיכוני אלא לבנטיני.

קונצרט

עם קצת מזל ויוזמה הגעתי בשבועות האחרונים לשני קונצרטים מתוך שלשה שהתזמורת הפילהרמונית ערכה לציון 75 שנה למותו של המלחין ברהמס. ישנם אנשים הטוענים שלא כדאי ללכת לקונצרט היות והקליטו מזמן את כל התזמורות והסולנים הטובים ביותר. אני גורס אחרת: ישנה אוירה ודינאמיקה מיוחדת השייכת לקונצרט חי, קהל רב-גילי העוקב ומוחה כפיים שאין למצוא בחקליט הטוב ביותר. היכל התרבות בשני הלילות ובודאי בקונצרט הראשון, היה מלא מפה לפה. היו ותיקים, צעירים, תיירים, חיילים וחיילות. התלבושות היו לא פחות מגוונות - שמלות מקסי, מידי ומיני; ג'ינס וחולצות טריקו, מחשוף שעשה כשמו וחשף, צניעות שלא חסרה גם היא סקס-אפיל. המוסיקה היתה נהדרת והקהל לא ברח עם השמעת הצליל האחרון אלא עמד ומחה כפיים עד שהתזמורת והסולנים קבלו את מידת השבח שהגיעה להם, הרהרתי שעם כל מס השפתיים שאנו משלמים לחינוך המוסיקלי איננו עושים די לעודד את בנינו ללכת לקונצרטים ולמוסיקה קלאסית. אני מציע שהמוסדות הנוגעים בדבר - ועדת נעורים, ועדת התרבות ואולי ועדת החברה יכניסו יד לכיסו החקציבים ויקנו מספר מניות לזוגות, שיעמדו לרשות חיילים וחברים בחופשה. אולי בדרך זו יתרגלו לעולם של מוסיקה אחרת.

דראמה בהמשכים "פיר וסוססקי"

היתה תקופה שילדים שיחקו משחק דמיוני "שוטרים וגנבים" ותמיד נפל בגורלו של ילד אחד להיות ה"רשע שנהרג" במשחק. כיום גבורי העם השחננו וילדים מכל הגילים משחקים את המשחק המרתק "פיר וסוססקי". גם מבוגרים נייערו את הכלים מלוחות השח וחוזרים על המהלכים של המשחקים השונים.

- שמע, אילו בוריס היה מזיז את הצריח לכאן הוא היה מחסל את פיר צ'י-ק-צ'ק.
- השתגעתי? ספסקי רק יעשה כעצתך ובובי מזיז את המלכה ל-4 ואוכל את הפרש שמגן על כל האגף ואז המלך של ספסקי נמצא עם המכנסיים למטה.
יש המשך...

- אילו הייתי אני במקום פישר הייתי מציע תיקו
- תיקו? בשביל מה? בובי רק צריך לעצבן אותו קצת ברקיעה ברגליים, בסיבובים מסחררים בכסא המסתובב שלו ועוד כמה קונצ'ים וספסקי תופש קריזה ספישל. כתבתי לבובי מכתב עם כמה עצות איך לעצבן את ספסקי ולהוציא אותו מן הכלים - לקנח את האף כמו שמנגנים בסרומבונה; לזמזם; לשחק עם מחזיק מפתחות...
- זה נקרא אצלך הגינות? זה נקרא אצלך אליפות העולם? זה נקרא שח? זאת מלחמת עצבים!
- אז מה? פישר משחק יחיד מול רבים. כשספסקי מגיע לחדרו כל היועצים שלו מנתחים את המשחק ובזמן שהוא ישן, מוצאים פתרון מצויין. לפישר יש רק יועץ אחד שהוא טוב בתפילות ופחות מוצלח בעצות. זה דוד נגד גוליה, זה דמוקרטיה נגד משטר טוטליטרי, זה המלחמה הקרה!
- חבר'ה אל תריבו! מצאתי פתרון למצב של פישר!
- מה זה?
- על פישר לעזוב את ההגנה הסיציליאנית - מתוך שטויות כאלו נולדה המאפיה, הוא צריך להשתמש בהגנת רוזנבליט!
- מה זה הגנת רוזנבליט!
- פותחים בכל דרך שהיא ומיד מתחילים להקריב כלים - פרש, צריח, רץ, עוד פרש, מלכה!
- ואז?
- אז ספסקי ויועציו מחפשים פתרון בכל המשחקים שהיו ואין.
- נו
- הם מיד מבינים שזו חבולה - המח הרוסי לא מוכן לקבל שהדבר הוא כמו שהוא נראה - וספסקי מתפטר
- איפה מצאת את ההגנה הזאת?
- לא מצאתי, המצאתי - שמי הוא רוזנבליט.

אריק

טוב לי בלב!

הו! טוב לצאת העירה, בבקר מוקדם
איזה רעש! חום! ואויר מזוהם
בבית, טוב לי בלב לראות מרחוק
דשא - רענן, מטופח, כה ירוק.
חדר האוכל - לב החברה!
ניצב במרכז ברוב גאווה
סביבו דשאים בצבע ירוק
הצבע הוא חי - מחיין! הוא מתוק.

אשוב מהעיר - מנסיעה ארוכה
חמה, מלוכלכת, מאד עייפה
והנה הוא הדשא - הדשא ירוק
טוב לי בלב! איך אוכל לשתוק?
לפני חדר האוכל... קצת מטופח
אפילו הברז כבר לא מצוברח
ניקו את גופו - הוא עומד כה נקי
טוב לי בלב! גם לך? לא רק לי?

נסע

(כנראה שהטיפול בנכדים משפיע על נטע לטובה ונותן לה השראה - המעוֹת)

לפני שלשה שבועות חברתי חלק ראשון של ספור לילדים. קיוויתי שמישהו יעיר לי האם מתאים הוא או לא אולם איש לא הגיב. אולי היה זה מפני שלא הופיע שמי בקצה העמוד. הפעם אמלא את החסר ואני מקווה שאחדים יקראו את הספור הזה לילדים וימסרו לי את תגובותיהם.

קצור הפרק הראשון

פנג לין חתול סיאמי קטן וברוד קיפוד קטן נפגשו במקרה יום אחד והחליטו להיות חברים. השניים הסכימו לצאת בחיפוש הרפתקאות באותו לילה אחרי שכל אחד אחד ישן.

פרק שני - "מקהלת הצפרדעים"

באותו ערב הפליאו ברוד ופנג לין את הוריהם בשתיקתם. "אולי פנג לין חולה" חשבה אמו של החתול הקטן ומדדה לו חם. "הילד הזה מתכנן צרות" הכריז אבא של ברוד, "כשברוד יושב בשקט סימן לא טוב לכל הסביבה. ברוד, בני, אם אשמע טענות מן השכנים אוי ואבוי יהיה לך". "אני גורם צרות לשכנים?" שאל ברוד והעמיד פנים תמימות. "תמיד מאשימים אותי במעשים של אחרים". אך אחרי שהסתכל בפניו הנרגזות של אביו החליט שיותר נכון להתרחק. שתי החיות הקטנות אספו מעט אוכל וציוד מבלי שהמבוגרים ישימו לב, ושכבו לישון מוקדם כדי שיוכלו לקום בשעה שקבעו לפגישה. "מחר אקח את פנג לין למרפאה, משהו לא בסדר עם הילד הזה" חשבה החתולה לפני שנרדמה.

בחצות, שעון הסבא פיהק, התמתח, וצלצל שתיים עשרה פעמים. פנג לין קם בשקט, אסף את חפציו בחרמיל, ויצא את הבית בלי שאיש ישמע אותו. ברוד התעורר כשידידתו התנשמת קראה לו בשקט "הו-ו-הו-ו-ו ברוד הגיע הזמן לקום". שני החברים נפגשו על יד החשא הגדול. "לאן נלך למצוא הרפתקאות?" שאל פנג לין. "נלך אל הירדן: שמעתי שיש חבורת נמיות שעוסקת בשיט על הנהר". "ומה נעשה שם?" שאל פנג לין "זה יהיה הרפתקאה, אינך יודע מה זה הרפתקאה?" למעשה לא היה לפנג לין שום מושג מה זה הרפתקאה אך התבייש להודות בכך "בטח שאני יודע - זה, זה כיף גדול" הוא הכריז בבטחון רב. שתי החיות הקטנות המשיכו בדרכם עד שהגיעו לבריכת השחיה. בפניה אחת התנוסס שלט גדול: "הפסטיבל הישראלי למוסיקה ולדרמה"

הערב: מקהלת הצפרדעים בליווי תזמורת החרגולים הפילהרמונית

"שני כרטיסים אחרונים, שני כרטיסים אחרונים לקונצרט הטוב ביותר בעונה". הודיע עכברוש גדול לבוש חולצה טריקו מפוספס ומכנסי ג'ינס. ברוד הוציא את ארנקו וקנה את הכרטיסים שהיו מאד יקרים - למה קנית ממנו? - שאל פנג לין - הוא טיפוס שעוסק ברמאות. אני אוהב מוסיקה טובה - הודה ברוד - ושמעתי שהמקהלה הזאת היא מיוחדת במינה. מאחוריהם שמעו את העכברוש הערמומי צועק "שני כרטיסים אחרונים לקונצרט העונה". אמרתי לך. הוא סידר אותנו כהוגן. אני מקוה שהקונצרט שווה", ציין פנג לין. - שקט בבקשה, אמר הסדרן, "הקונצרט תיכף יתחיל: המנצח גארי קרפודי עולה לדוכן המנצחים." בתוך הבריכה שחתה המקהלה - צפרדעים מכל המינים והגדלים והתזמורת עם כלי הנגינה יושבה על קרש הקפיצה. המנצח - קרפוד שמן ומנופח - הרים את שרביטו והקונצרט התחיל. כל הקהל - עכברים, צפורי לילה, כמה חלדים מנומנמים ואלפי צפרדעים - הקשיב בהנאה וברוד ישב בכסאו כשחיוך של סיפוק מכסה את פניו. פנג לין לא אהב במיוחד את המוסיקה "המוסיקה של החיפושיות הרבה יותר טובה" רטן.

"שש, לחש ינשוף ממושקף שעקב אחרי כל תנועה של המנצח, "אין זה מקום לשיחות". פנג לין נרדם קצת וכשהתעורר שמע מנגינה ידועה לו מאד. בלי לשים לב שהוא נמצא בקונצרט הוא הצטרף למקהלה ביללות כה חזקות שאיש לא שמע את המקהלה ולא את התזמורת. הקרפוד המנצח זרק את שרביטו ברוגז "עלבון! בושה! קהל ברברי! כך אתם מתנהגים בפני גארי קרפודי! לעולם לא אופיע אצלכם שוב". זרקו את החתול למים! תנו לו מכות! קחו אותו למשטרה!" צעקו קולות שונים בקהל. שני סדרנים גדולים נגשו לתפוס את פנג לין. ברוד זקף את מחטיו להגן על חברו. קול שקט נשמע מאחוריהם "אכבה את האורות ואז תכנסו לדלת שבתוך על האיזדרכת שמאחוריכם. עשו את מה שאני אומר לכם אחרת הקהל יחבל בכם קשות". באותו רגע כיסה ענן את הירח: חושך, ברוד מישש בידיו ומצא בתוך גזע האיזדרכת דלת קטנה. הוא פתח אותה ושני החברים נכנסו לתוך חדר קטן "סגור מהר" אמר הקול ומיד הרגישו הם שהחדר יורד לתוך האדמה במהירות. "אל פחד" הוסיף הידיד האלמוני "אתם במעלית ואנחנו בדרך לדירתך".

(מי הוא הידיד המסתורי? לאן יגיעו שני החברים?)